

1. KAPITEL

Dybt inde i de store skove ligger de høje, mørke fjelde. *Kulfjeld* hed det største af dem. Dets sorte tinde knejste mod himlen, men nåede den ikke. Fra skovene kunne man se det mørke bjerg, og alle vidste, at på *Kulfjeld* herskede angst og bekymring. Ingen ønskede at gå derhen – men alligevel skete det, at mange var nødt til at gå ad *Kulfjelds* stier. Så gik man stille. Og holdt vejret. For man skulle nødig vække den fæle trolde, som sov i sin hule under *Kulfjelds* rødder.

Grimrian hed den fæle trolde.

Han lå og drømte i sin hule, mens han voksede. Trolde bliver nemlig født af klipper og af gamle træer. Langsomt vokser de ud af jordens skød, indtil de er rigtige trolde. *Grimrian* blev større og større – hele *Kulfjeld* gav ham næring.

Han lå og drømte om den dejligste sollyse lund med lysegrønt vårløv og svale skygger. Hen over lundens solspættede græstæppe dansede og legede en prins og en prinsesse med hinanden. De lo og tumlede rundt, så prinsessen både tabte sin kappe og sin lille sølvkrone.

Men når en bange sjæl gik ad *Kulfjelds* stier, højt over *Grimrians* hule, så vendte trolde sig uroligt i søvne og drømte

onde, mørke drømme. Igennem bjerget kunne han høre de hurtige, nervøse skridt, den hastige hjertebanken, det tilbageholdte åndedræt. Somme tider hørte han også stemmer, der angste kaldte på hinanden.

Det skete engang - for længe, længe siden - at Grimrian vågnede af sine onde drømme. Han gik surt rundt i sin hule og tænkte, at der nok ikke var godt uden for Kulbjergs tykke klippevægge. Bare de nervøse lyde og de angste stemmer ville holde op, så han kunne sove igen. Sove og drømme om et lyst og dejligt sted, om en smuk og leende prinsesse og om en prins, som han troede var ham selv.

Grimrian skreg og brølede og slog rasende til sin hules vægge, så sprækker og kløfter åbnede sig, og hele Kulbjerg skælvede. De angste stemmer peb i forskrækkelse og skyndte sig bort.

Grimrian haltede hvileløst igennem sin hules gange. Hvem vovede at forstyrre hans drømme?

Men da han nåede op til hulens indgang, var stemmerne for længst forsvundet. Udenfor blændede solens skarpe lys og ætsede troldens hud, så han brølede i smerte. Grimrian trak sig ind i hulen igen, men opdagede så noget på jorden lige ved hulens indgang.

Forsigtigt samlede han en spinkel sølvkrone og den fineste silkekappe op fra jorden. Det var dem, prinsessen i hans drøm havde tabt, det var Grimrian sikker på.

Trolden bar kappen og kronen ned til sin hule, hvor han gemte dem i sin skattekasse.

Så lagde Grimrian sig atter til at sove ... og drømme ...
og vokse sig endnu større ...

2. KAPITEL

På den anden side af skovene lå der en by. Det var en nydelig by med brolagte gader og torveplads og kirke og købmændsgård og mange huse til alle dem, der boede der.

I udkanten af byen, lige op til skoven, boede der en fattig bonde. Hans marker var magre og fulde af store sten, og han havde kun to geder og fem høns og en gammel hane i sin lille stald. Men han var nu blevet gift alligevel, og hans kone havde lige født deres første barn – en lille dreng.

Nu skulle man tro, at bonden og hans kone var glade, men det var de ikke. Bonden var bekymret. Han var jo så fattig, at han dårligt nok kunne skaffe mad til hver dag. Hvordan skulle han så sørge for sin familie nu, hvor de var blevet til tre? Han måtte høre, om smeden havde arbejde til ham ... selvom han egentlig skulle bære sten fra sine marker, så han kunne dyrke korn.

Bondens kone kunne mærke, hvor bekymret han var, og det gjorde hende bange. Hvordan skulle det dog gå med dem? Hvordan skulle de klare sig? Det måtte være slemt, når hendes mand var bekymret. Konen blev så bange, at hun slet ikke kunne give mælk til sin lille søn.

Den nyfødte dreng vidste jo ikke, hvad der foregik, men han kunne mærke sin fars bekymring og sin mors angst. Og at der næsten ikke var noget mad til ham. Den lille dreng blev overbevist om, at han snart skulle dø.

Sådan er det for nyfødte børn. Bonden og hans kone vidste måske nok inderst inde, at det hele nok skulle gå alligevel, men det kunne den lille dreng ikke vide. Så han skreg i vilden sky hele tiden og kunne slet ikke trøstes.

Bonden og hans kone prøvede at gøre det godt for den lille, men han skreg bare videre. I mange dage skreg han - om dagen og om natten, så bonden og hans kone blev meget, meget trætte. Hvad skulle de dog gøre? Ville den lille dreng aldrig blive glad igen?